

Η αφανής Ιεραπόστολος του Θεού

/ [Γνώμες](#)

Η Αδελφή Αργυρώ Κοντογιώργη, από το Ελληνικό νησί της Τήνου γεννήθηκε το 1922. Υπήρξε η πιο στενή, πιο πιστή και πιο ακούραστη συνεργάτιδα στην Αφρική και την Αλβανία του μακαριστοῦ Αρχιεπισκόπου Αναστασίου για περισσότερα από εξήντα χρόνια. Στην Αλβανία εργάστηκε επί τριάντα τέσσερα χρόνια.

- Γράφει η Μαρίνα Μπάμπα

Από την 20ετή εμπειρία μου με την Αδελφή Αργυρώ

I

Ήταν άνοιξη του 2005, όταν ήμουν φοιτήτρια στη Θεολογική Ακαδημία στο Άγιο Βλάσιο στο Δυρράχιο. Σε μια μεγάλη γιορτή, εμείς ως φοιτητές ήρθαμε στα Τίρανα στην εκκλησία του Ευαγγελισμού για να τελέσουμε τη θεία Λειτουργία μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο Αναστάσιο. Η εκκλησία ήταν γεμάτη κόσμο. Στεκόμουν δίπλα στην καρέκλα όπου συνήθως στεκόταν η Αδελφή Αργυρώ, την οποία δεν την γνώριζα. Με είδε να στέκομαι και μου έκανε νόημα να καθίσω στην καρέκλα της. Το έκανε αυτό με όλους, επειδή συνήθως στεκόταν όρθια κατά τη διάρκεια της Λειτουργίας. Εντυπωσιάστηκα και λίγο ντράπηκα από το πώς μια ηλικιωμένη γυναίκα μου έδωσε την καρέκλα της. Κάθισα ήρεμα και, όταν τελείωσε η Λειτουργία, την ευχαρίστησα και έφυγα.

Μετά τη Λειτουργία, συνάντησα την αδερφή μου, τη Ροζέτα, η οποία εργαζόταν στο γραφείο αρχείων της Αρχιεπισκοπής στα Τίρανα, με υπεύθυνη την Αδελφή Αργυρώ.

Με χαρά, η Ροζέτα μου είπε: Τι ωραία, γνώρισες και την Αδελφή Αργυρώ!

– Ποια ήταν; – της είπα.

Γελώντας, μου λέει: – Αυτή που σου έδωσε την καρέκλα να καθίσεις.

Η πράξη αγάπης και καταδεκτικότητας από την πλευρά της Αδελφής Αργυρώ ήταν χαραγμένη μέσα μου. Το σχέδιο του Θεού είχε ξεκινήσει να λειτουργεί.

II

Έτσι, το καλοκαίρι του 2006, αφού είχα τελειώσει τις σπουδές μου, ήθελα να μάθω ελληνικά, επειδή τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους θα ξεκινούσα τις θεολογικές μου σπουδές στην Αθήνα. Η αδελφή Αργυρώ ήταν η πρώτη που με στήριξε και αυτή η χρονιά σηματοδότησε επίσης την έναρξη της συνεργασίας μου με την αδελφή, μένοντας στο σπίτι της στα Τίρανα όποτε το χρειαζόταν και συνεισφέροντας στο γραφείο αρχείων που βρισκόταν υπό τη διεύθυνσή της.

Εκτός από το αρχείο της Αρχιεπισκοπής στα Τίρανα, ήταν επίσης υπεύθυνη για πολλές άλλες εργασίες, τις οποίες εκτελούσε καθημερινά ξεκινώντας νωρίς το πρωί και φεύγοντας για το σπίτι της αργά το βράδυ, χωρίς να παίρνει ούτε μια μέρα άδεια.

Το μεσημέρι, ξεκουραζόταν λίγο σε ένα ξύλινο παγκάκι. Της το είχε απαγορεύσει ο γιατρός, αλλά αυτή συνέχιζε τον ασκητισμό της, θυσιάζοντας με πολλή υπομονή για να συμβάλει στην αναβίωση της Ορθόδοξης Εκκλησίας στην Αλβανία.

Αν και ήταν πάνω από 80 ετών όταν τη γνώρισα, είχε καθαρό μυαλό. Η όραση και η ακοή της φαινόταν να έχουν αντέξει στον χρόνο, και παρέμενε σε καλή κατάσταση παρά τον μεγάλο φόρτο της εργασίας της.

Για μένα, η εργασία και η ζωή δίπλα στην Αδελφή Αργυρώ ήταν μια μεγάλη ευλογία και ένα ιδιαίτερο προνόμιο, επειδή ήταν μια χαρισματική προσωπικότητα, με υψηλή θεολογική και πνευματική κατάρτιση, εξοπλισμένη με έναν ευρύ επαγγελματικό και πολιτιστικό ορίζοντα. Κατείχε πολλές ξένες γλώσσες και είχε επαγγελματική εμπειρία στα οικονομικά, τη διοίκηση και τη συμβουλευτική. Αν και ήταν τόσο μορφωμένη και έμπειρη, με καλούσε συχνά να καθίσω στην καρέκλα της στο γραφείο όπου εργαζόμασταν μαζί, ενώ η ίδια καθόταν σε ένα ξύλινο σκαμπό. Αυτή η πράξη, φαινομενικά απλή, αντανakλούσε τον ταπεινό της χαρακτήρα.

Η Αδελφή Αργυρώ είχε την σπάνια ικανότητα να δημιουργεί βαθιές, αυθεντικές και ειλικρινείς σχέσεις με τους ανθρώπους γύρω της. Άκουγε προσεκτικά και συμβούλευε με σοφία. Ήταν σωστή και πιστή στον λόγο της και πάντα ειλικρινής στην εκπλήρωση κάθε καθήκοντος ή υπόσχεσής της. Κάθε ευθύνη που αναλάμβανε, την εκτελούσε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, χωρίς θόρυβο για επιδίωξη φήμης.

Ως άξια ηγέτιδα, διατήρησε την καρδιά της καθαρή από κάθε κακό και ιδιαίτερα από τον εγωισμό. Δεν επιβαλλόταν μέσω της εξουσίας, αλλά επηρέαζε με το προσωπικό της παράδειγμα, θέτοντας σε πράξη τις αρετές του Ευαγγελίου.

Η αδελφή κατείχε την αρετή της διάκρισης. Αλλά αυτό που με εντυπωσίασε περισσότερο ήταν το πνεύμα της προθυμίας, της θυσίας και της ανιδιοτέλειας. Δεν ζητούσε τίποτα για τον εαυτό της, ούτε καλές συνθήκες διαβίωσης, ούτε ακριβά ρούχα ούτε μια ζωή άνεσης. Αν και είχε όλες τις ικανότητες να θαυμάζεται από όλους, επέλεξε τον δρόμο της ταπεινότητας, της σιωπηλής προσφοράς και της αφοσιωμένης υπηρεσίας. Κάθε φορά που τη συγχαίραμε για τη γνώση, την υγεία και τις αρετές που κατείχε, τόνιζε πάντα ότι δεν ήταν δικές της αλλά του Θεού, αφού από Αυτόν προέρχονται όλα τα καλά. Ήταν σαφές ότι δεν ήταν αυτή που ζούσε, αλλά ο Χριστός μέσα της.

Αυτή η αγία ιεραπόστολος, έλεγε πάντα την αλήθεια, μετέδιδε γύρω της ένα πνεύμα ελπίδας, ειρήνης και ασφάλειας, που την κράτησε σταθερή σε δύσκολες συνθήκες. Ακόμα και μπροστά στα πιο πικρά νέα, τα οποία συχνά είχαν άμεση

σχέση με την ίδια ή τους συγγενείς της, η αδελφή, γεμάτη πνευματική δύναμη και αισιοδοξία, δεν απελπιζόταν, αλλά είχε παρηγοριά τον Λόγο του Θεού και το παράδειγμα των αγίων της Εκκλησίας.

Θυμάμαι μια περίπτωση που την ενημέρωσα για τον θάνατο μιας πολύ αγαπημένης της φίλης. Μου είπε ήρεμα: «Δόξα τω Θεώ, ας γίνει το θέλημά Του!»

Η αδελφή ακτινοβολούσε τη χάρη του Θεού, τον οποίο αγαπούσε τόσο πολύ και προσευχόταν να τον αγαπάει όλο και περισσότερο. Αυτό αποδεικνυόταν ξεκάθαρα από την τακτική πνευματική της πειθαρχία και την καλλιέργεια μιας πλήρους σχέσης με τον Θεό, μέσω βιβλικών αναγνωσμάτων, βίων των αγίων, προσευχών και διαφόρων πνευματικών κηρυγμάτων, καθώς και συμμετοχής στα μυστήρια της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Θυμάμαι ότι πάντα πήγαινε στην εκκλησία νωρίς, πριν ξεκινήσουν οι ακολουθίες, για να βοηθήσει κρυφά τους φτωχούς και όσους επαιτούσαν στην πόρτα της εκκλησίας.

Επίσης, εφάρμοζε την αδιάλειπτη Προσευχή του Ιησού: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον με τον αμαρτωλό» και συχνά έκανε το σημείο του σταυρού και ευχαριστούσε τον Θεό λέγοντας: «Δόξα τω Θεώ, είμαι ευχαριστημένη από τον Θεό!» Αυτό φαινόταν και στο χαρούμενο πρόσωπό της, παρόλο που ζούσε με απόλυτη απλότητα και αδιάσπαστη πειθαρχία, τόσο στην εργασία όσο και στην πνευματική της ζωή, χωρίς να εμποδίζεται από τα βάρη και τις προκλήσεις της καθημερινότητας.

Την επισκέπτονταν πολλοί άνθρωποι που μοιράζονταν μαζί της διάφορους πόνους και ανησυχίες, όπως ανησυχίες για την εκπαίδευση των παιδιών, για εργασία, για οικονομική υποστήριξη, για ασθένεια, για οικογενειακές συμβουλές, για στέγη, για την προετοιμασία για τα μυστήρια της Εκκλησίας, όπως το Βάπτισμα, η Εξομολόγηση κ.λπ. Ήταν σίγουροι ότι η συμπονετική αδελφή που ήταν πάντα ακούραστη στη βοήθεια θα ανταποκρινόταν στις ανάγκες τους, επειδή ήξερε πώς να υποφέρει με όσους υπέφεραν και να κλαίει με όσους έκλαιγαν. Κάθε άτομο που χτυπούσε την πόρτα της έφευγε βοηθημένο και παρηγορημένο είτε με πνευματικές συμβουλές, είτε με υλική βοήθεια, είτε απλώς με έναν καλό λόγο ή λίγο χιούμορ. Έτσι, όλοι έφυγαν χαρούμενοι, ενθαρρυμένοι να βαδίσουν στο δρόμο του Θεού και στην εφαρμογή των εντολών Του. Η αδελφή τόνιζε επίσης την καλλιέργεια καλών σκέψεων, ως έναν πιο αποτελεσματικό τρόπο αντιμετώπισης οποιασδήποτε κατάστασης.

Ας ζήσουμε ειρηνικά και χωρίς φόβο, χωρίς να μας ενοχλεί το άγνωστο, αλλά να έχουμε εμπιστοσύνη στον Θεό που γνωρίζει τα πάντα, – έλεγε. Ως προς τις υποψίες και το πνεύμα περιεργείας, κρατούσε μια βαθιά πνευματική στάση και δεν έπεφτε

σε αυτά.

III

Γεμάτη με βαθιές πνευματικές εμπειρίες και αμοιβαία προσφορά, τα χρόνια πέρασαν απαρατήρητα, μέχρι που τον χειμώνα του 2018, ο Κύριος μου έδωσε το προνόμιο να μείνω πιο κοντά στην αδερφή μου, υπηρετώντας την κάθε βράδυ, μέχρι το τέλος της ζωής της.

Έτσι, σε ηλικία 96 ετών, άρχισε να περνάει το μεγαλύτερο μέρος των ημερών της ξαπλωμένη στο κρεβάτι, λόγω της κατάστασης της υγείας της. Η ζωή της, ακόμη και σε αυτές τις συνθήκες, συνεχίστηκε πλήρως προσανατολισμένη στον Θεό και την προσφορά στους άλλους. Αν και κατάκοιτη και σε προχωρημένη ηλικία, η σωματική και ψυχική κατάσταση της Αδελφής Αργυρώς παρέμεινε αξιοθαύμαστη μέχρι το τέλος της ζωής της. Συχνά, όταν νοσηλευόταν για ιατρικούς ελέγχους, εξέπληττε τους γιατρούς με τη σωματική της κατάσταση και τη διαύγεια του νου της, που ξεπερνούσε τις προσδοκίες τους, ειδικά όταν την άκουγαν να επικοινωνεί μαζί τους σε ξένη γλώσσα, και έμεναν έκπληκτοι όταν απήγγειλε απέξω προσευχές από τις εκκλησιαστικές ακολουθίες.

Όταν ρωτήθηκε ποιο ήταν το μυστικό μιας τόσο καλής σωματικής και ψυχικής κατάστασης, αυτή, με την ταπεινότητα που τη χαρακτήριζε, απάντησε με σιγουριά: «Ακολούθησα ό,τι λέει ο Θεός. Άσκησα πνευματική πειθαρχία και νηστεία, όπως μας διδάσκει η Ορθόδοξη Εκκλησία». Ήταν μια ζωντανή εικόνα της ασκητικής παράδοσης της Εκκλησίας, διά της συνεχούς κοινωνίας με τον Χριστό μέσω των Μυστηρίων.

Αυτό αποδεικνυόταν ξεκάθαρα από το καθημερινό της πρόγραμμα τόσο στο σπίτι όσο και όταν βρισκόταν στο νοσοκομείο. Ασκούσε αδιάλειπτη προσευχή, διάβαζε την Αγία Γραφή, τους βίους των Αγίων και την πατερική γραμματεία. Άκουγε τακτικά τις εκκλησιαστικές ακολουθίες, τη Θεία Λειτουργία, την Παράκληση, τον Ακάθιστο Ύμνο, το απόδειπνο και συχνά έψαλλε απέξω τροπάρια από τις ακολουθίες. Επίσης, κοινωνούσε τακτικά. Επιπλέον, άκουγε πολλές ώρες πνευματικά κηρύγματα στα κοινωνικά δίκτυα και ενδιαφερόταν πάντα για την πρόοδο του έργου της Εκκλησίας μας.

Αφιέρωνε χρόνο για να συναντά και να ενθαρρύνει πολλούς εν Χριστώ ανθρώπους, τόσο εκείνους που την επισκέπτονταν αυτοπροσώπως όσο και εκείνους με τους οποίους επικοινωνούσε τηλεφωνικά από το εσωτερικό και το εξωτερικό. Συνήθως τους έλεγε να «να είστε άγιοι όπως θέλει ο Θεός. Ο Θεός να είναι μαζί σας».

Όχι μόνο αυτό, αλλά η αγία αδελφή, ακόμα και όταν ήταν στο κρεβάτι της

ασθένειας, έδειχνε πάντα προθυμία να βοηθήσει. Όταν με έβλεπε να κάνω κάποια δουλειά, μου έλεγε: Να σε βοηθήσω κι εγώ;

Ήταν η έκφραση της αγάπης του Χριστού στην πράξη. Μετέτρεψε ακόμη και το κρεβάτι της ασθένειας σε πνευματικό γυμναστήριο, όπου ενίσχυε ακόμη περισσότερο την ψυχή της στολίζοντάς την με περισσότερες αρετές. Το πρόσωπό της ακτινοβολούσε φως, χαρά και ειρήνη. Ποτέ δεν παραπονιόταν ακόμα και όταν υπέφερε. Στις συναντήσεις της με τους ανθρώπους, επιβεβαίωνε ότι ο πόνος δεν είναι το τέλος της ζωής, αλλά ένα ιερό ταξίδι προς τη Βασιλεία του Θεού, όπως μας διδάσκουν οι βίοι των αγίων. «Ο πόνος», έλεγε συχνά, «είναι η απόλαυση της ψυχής».

Αν και κατά καιρούς της προτάθηκαν πιο άνετες θεραπείες ή φροντίδα για την κατάστασή της, η αγία αδελφή απαντούσε ταπεινά: «Μην κουραστείτε για μένα, δεν πρέπει να ξοδεύουμε τα λεφτά της Εκκλησία σε αυτά τα μικρά πράγματα». Αυτή η ευγενική και σταθερή άρνηση πήγαζε από το βαθύ αίσθημα ανιδιοτέλειας και φροντίδας για τους άλλους που χαρακτήριζε ολόκληρη τη ζωή της.

Όποτε τη ρωτούσαμε: «Αδελφή, πώς είστε;» – απαντούσε: «Είμαι όπως θέλει ο Θεός· δόξα τω Θεώ».

Όποιος συναντούσε την αδελφή, δεν έφευγε χωρίς να τον κεράσει από τα χέρια της και όχι μόνο αυτό, αλλά φιλούσε και τα χέρια των ανθρώπων και τους ευχαριστούσε. Στη ζωή της ενσαρκωνόταν ορατά ο Ύμνος της Αγάπης (Α΄ Κορινθίους 13), μια αγάπη που «δεν ζητά τα δικά της».

Επίσης, η διαμονή με την αδελφή ήταν μια ιερή περίοδος για μένα, όπου εμβάθυνα πάνω απ' όλα στο μυστήριο του πόνου και της ελπίδας, της ζωής και του θανάτου εν Χριστώ.

Κοντά στην αδελφή Αργυρώ, ένιωθα σαν να βρισκόμουν σε μια σχολή αρετής, όπου μάθαινα νέα πράγματα συνοδευόμενα με ευλογίες από τον Θεό, τον οποίο δοξάζω με όλη μου την καρδιά επειδή, κατά τη διάρκεια αυτών των πολλών ετών υπηρεσίας στην αγία αδελφή, απολάμβανα τέλεια υγεία. Ακόμα κι αν κατά τη διάρκεια της ημέρας το σώμα μου περνούσε στιγμές αδυναμίας, μόλις πλησίαζε η ώρα να πάω στην αδελφή, κάθε σωματική ενόχληση υποχωρούσε και ένιωθα το σώμα μου ανανεωμένο.

Όταν με ρωτούσε συχνά «είσαι κουρασμένη, κόρη μου, επειδή ξέρω ότι δεν παίρνεις ούτε μια μέρα άδεια;» της έλεγα: «Αδελφή, πραγματικά δεν νιώθω κουρασμένη, γιατί οι προσευχές σας με κρατούν υγιή και δυνατή.

Ένωσα την παρουσία της χάρης στο πρόσωπο της αδελφής, όχι μόνο σε αυτή την

περίπτωση, αλλά και σε άλλες καταστάσεις. Έβλεπε συνεχώς οράματα, κυρίως την Θεοτόκο Μαρία την οποία αγαπούσε πολύ. Φανέρωσε και κάποιο χάρισμα προφητείας. Προέβλεψε τον χωρισμό από αυτή την ζωή του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου, αλλά και τη δική της αναχώρηση από αυτή τη ζωή, διαβεβαιώνοντάς με, ότι αυτό δεν θα συνέβαινε τη νύχτα, αλλά την ημέρα. Μου έλεγε μάλιστα συχνά ότι ήθελε να φύγει από αυτόν τον κόσμο σε μια μεγάλη γιορτή, και ο Κύριος την πήρε στην παραμονή της εορτής της Μεταμορφώσεως του και μέσα στη νηστεία της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου Μαρίας.

Βασιζόμενη στη μεγάλη πνευματική της εμπειρία, συμβούλευε:

Πηγαίνετε στην εκκλησία και κοινωνείτε προετοιμασμένοι.

Ο πόνος είναι η απόλαυση της ψυχής.

Να εργάζεστε ευσυνείδητα, όπως ενώπιον του Θεού.

Το θέλημα του Θεού για εμάς δεν είναι πάντα γλυκό.

Να σέβεστε κάθε άνθρωπο ως εικόνα του Θεού.

Να χαμογελάτε, επειδή μπορεί να ανακουφίσετε κάποιον από τη λύπη του.

Αγαπάτε σύμφωνα με την αγάπη του Χριστού.

Μόνο αγαπώντας τον Θεό θα αλλάξουμε τον εαυτό μας και τους άλλους.

Αγαπώντας τον Θεό, η αγάπη Του θα μας διδάξει πώς να αγαπάμε τους ανθρώπους.

Προσπαθήστε να κάνετε τους ανθρώπους γύρω σας ευτυχισμένους.

Εφόσον ο Κύριος αναστήθηκε, δεν έχουμε κανένα λόγο να είμαστε λυπημένοι.

Αν και η ζωή της ήταν γεμάτη με τη χάρη του Θεού και προικισμένη με τα χαρίσματα ενός άξιου ιεραποστόλου, η αδελφή είχε μέχρι το τέλος της ζωής της επίγνωση των ορίων και των αδυναμιών της ανθρώπινης φύσης. Έτσι έζησε με επαγρύπνηση και συνεχή προσπάθεια, καλλιεργώντας το πνεύμα της βαθιάς μετάνοιας, της ειλικρινούς συγχώρεσης και της συνεχούς ευχαριστίας προς τον Θεό και τον άνθρωπο.

Έτσι, εξαγνισμένη και φωτισμένη, ενώθηκε με τον Θεό που τόσο αγαπούσε στις 5 Αυγούστου 2025. Το σώμα της παρέμεινε ανέγγιχτο από τα σημάδια του φυσικού θανάτου. Παρόλο που παρέμεινε στο ψυγείο για περισσότερες από δύο ημέρες, διατήρησε την απαλότητα και την ελαστικότητά του.

«Ευλογημένος ο άνθρωπος (η Αδελφή) που εσύ τον εκλέγεις και τον φέρνεις κοντά σου, για να κατοικήσει στις αυλές σου, Κύριε» επειδή: εργάστηκε σιωπηλά, αλλά άφησε έργα που μιλούν.

ήταν κρυμμένη από την δημοσιότητα, αλλά είναι παράδειγμα για όλους.

συνέβαλε στις σκιές, εργάστηκε στη σκιά, αλλά τώρα αναπαύεται στο απρόσιτο φως.

Η ζωή και το παράδειγμά της αποτελούν έμπνευση που μας ωθεί προς τον ουρανό, στον Θεό, όπου η Αγία Αδελφή πρεσβεύει για εμάς.

+++

“Ως ένδειξη εκτίμησης και βαθιάς τιμής, αφιέρωσα την επιστημονική μου μεταπτυχιακή εργασία στην Αδελφή Αργύρω!”

Με ευχαριστίες και ευγνωμοσύνη για πάντα, η θυγατέρα σας εν Χριστώ